Štev. 34. V Trstu, v četrtek 3. februarja 1916. Letnik XLI.

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstr. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopisi se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Štefan Godina. Lastnik konsorcij lista „Edinost". — Tisk tiskarne „Edinosti", vpisane zadruge z omejenim poroštvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave štev. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto . . . . . K 24.—
Za pol leta . . . . . 12.—
za tri mesece . . . . . 6.—
za nedeljsko izdajo za celo leto 5.20
za pol leta 2.60

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti" se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na milimetre v širokosti ene kolone. Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov . . . . . mm po 10 vin. Osmrtnice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov . . . . . mm po 20 vin. Oglasi v tekstu lista do pet vrst . . . . . K 20.— vsaka nadaljna vrsta . . . . . 2.—

Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev.

Oglase sprejema inseratni oddelek „Edinosti". Naročnine in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti". — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inseratni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštnohranilnični račun št. 841.652.

Pregled najnovejših dogodkov.

Rusko bojišče. — Severozapadno Uscieczka je moral sovražnik spredn jarke izprazniti. Na ostalih frontah boji med patruljami. — Južno Kuchecke Wole potolčen močen ruski oddelek.

Italijanska fronta. — Napadi Italijanov v Suganski dolini odbiti. — Ob soški fronti topovski boji.

Balkansko bojišče. — V Albaniji prispele naše čete na južni breg reke Mati. V Črnigori mir. Požari v solunskem pristanišču.

Zapadno bojišče. — Živahno sovražno topovsko delovanje v Šampanji in vzhodno St. Die. Sestreljeno francosko veliko bojno letalo.

Turška bojišča. — V splošnem nobenih posebnih dogodkov.

Razno. — Samomor turškega prestolonaslednika. — Ruski ministrski predsednik Goremijkin odpuščen — njegov naslednik Stürmer.

Rusko bojišče.

DUNAJ, 2. (Kor.) Uradno se objavlja: 2. februarja 1916, opoldne.

Pred predmostnim okopom severozapadno Uscieczka smo sovražnika z napadi z minami prisilili, da je zapustil najsprednejše jarke. Na drugih mestih severovzhodne fronte so se vršili boji med patruljami.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
pl. Höfer, fml.

BERLIN, 2. (Kor.) Veliki glavni stan, 2. februarja 1916.

Močneji ruski oddelek je bil ob Wieselucki južno Kuchecke Wole (med Stohodom in Styrom) napaden od nemških poizvedovalnih oddelkov in potolčen.

Vrhovno armadno vodstvo.

Z avstrijsko-italijanskega bojišča.

DUNAJ, 2. (Kor.) Uradno se objavlja: 2. februarja 1916, opoldne.

V Suganski dolini je bilo zapadno Roncegna odbitih več napadov italijanskega bataljona. Na pobočju Col di Lane smo po boju mož proti možu zavzeli in razstrelili eno sovražno okopno postojanko.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
pl. Höfer, fml.

Poročilo Cadorne.

DUNAJ, 1. (Kor.) Iz vojnega tiskovnega stana se poroča: Poročilo italijanskega generalnega štaba 30. januarja: Na vsej fronti artiljerijsko delovanje. Ob srednji Soči je naša baterija obstreljevala postajo Sv. Lucija v tolminskem odseku. Sovražna artiljerija večjega kalibra je nekaterikrat ustrelila na vas Sv. Martin, kar je zahtevalo med prebivalstvom več žrtev. Sovražni ujetniki so potrdili, da je imel sovražnik, posebno pa domobranski pešpolk št. 37 pri zadnjih akcijah zapadno Gorice težke izgube.

Balkansko bojišče.

DUNAJ, 2. (Kor.) Uradno se objavlja: 2. februarja 1916, opoldne.

V Albaniji so prispele naše prednje čete brez boja na južni breg reke Mati. Na Črnogorskem popolen mir. Nobenih posebnih dogodkov.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
pl. Höfer, fml.

BERLIN, 2. (Kor.) Naši letalci so opazili v solunskih pristaniških napravah velike požare, ki so očividno plod naših zračnih napadov.

Vrhovno armadno vodstvo.

SOLUN, 1. (Kor.) Včeraj ob 3 zjutraj je en zeppelinovec srdito bombardiral Solun in vrgel okoli 20 vžigalnih bomb. Dva grška vojaka, 5 beguncev, 7 delavcev in 50 drugih civilnih oseb je bilo ranjenih. Vojaška dela niso poškodovana.

V Črnigori mirno. Misija naše armade.

DUNAJ, 1. (Kor.) Iz vojnega poročevalskega stana se poroča: Po poročilu generalnega štaba je položaj v Črnigori prejkoslej miren in zadržanje prebivalstva nad vse pričakovanje ugodno. Kot ilustracija k temu poročilu naj služi dejstvo, da je v zadnjih dneh mnogo Črnogorcev zaprosilo, naj bi se jih poslalo kot prostovoljce v boj proti Italiji. Take ponudbe je treba seveda po mednarodnih načelih odbiti, vendar pa so jako značilne za simpatije, ki jih vživa Italija tudi pri neavstrijskih prebivalcih vzhodnega obrežja »grenke Adrije«. Mnogo Črnogorcev je tudi vložilo prošnjo, da bi smeli iskati zaslužka v notranjosti monarhije, ker jim je dolgotrajna vojna onemogočila eksistenco v domovini. Te želje se bo upoštevalo na primeren način. Samoobsebi umljivo je, da imajo naše čete v težko prizadeti deželi izvršiti znaten kos kulturnega dela, predvsem glede dovoza živil in v zdravstvenem oddelku. Kdor se spominja, kako sijajno so bili naši vojaki po okupaciji Bosne in Hercegovine na delu, je lahko tudi prepričan, da se nahaja tudi usoda Črnogorcev v dobrih rokah.

Črnogorska kraljeva rodbina se je preselila v Marseille.

LUGANO, 2. (Kor.) Črnogorska kraljeva rodbina se je preselila iz Lyona v Marseille.

Z zapadnega bojišča.

BERLIN, 2. (Kor.) Iz glavnega stana se poroča: 2. februarja 1916.

Sovražna artiljerija je razvijala v posameznih oddelkih Šampanje in vzhodno St. Die (v Vogezih) veliko živahnost. Sovražnik je zopet obstreljeval mesto Lens. Eno francosko veliko bojno letalo je padlo, zadeto od naših obrambnih topov, jugozapadn Chaulny, na tla. Letalci so bili ranjeni ujeti.

Vrhovno armadno vodstvo.

O zeppelinovskih napadih.

BERN, 2. (Kor.) Poročevalec »Petit Journala« je vprašal poslanca Flandina, ki je letalski strokovnjak, kaj misli o zeppelinovskih napadih. Priznal je, da se da Pariz težko braniti proti njim. Težko da je najti zeppelinovca in ga napasti, ker se bojna letala zaradi svoje teže ne morejo dvigniti tako visoko. Strojne puške ne opravijo nič. Užigalne bombe bi se morale metati odzgor. Edino sredstvo da je, da se poiščejo letalske lope in se uničijo zeppelinovci pred poletom. Flandin je priznal krizo v francoskem letalstvu, ki pojasnjuje njega manjšo moč napram nemškemu letalstvu.

Zeppelinski napad na Anglijo.

LONDON, 1. (Kor.) Kakor se poroča uradno, je bil zračni napad v zadnji noči izvršen v velikem obsegu. Vendar pa se zdi, da je ovirala napadalce gosta megla. Ko so zeppelinovci preleteli obrežje, so odpluli v razne smeri in metali bombe na nekatera mesta in okraje Derbyshire, Leicesterhire, Hincolnshire in Straffordshire. Povzročene je bilo nekaj stvarne škode in dognanih dosedaj 45 mrtvih in 67 ranjenih oseb.

Angleški parnik zaplenjen.

NEW YORK, 2. (Kor.) Po poročilu Reuterjevega urada iz News Port Newsa je pogrešani angleški parnik »Appam« pod vodstvom nemškega zaplembnega osobja in pod nemško vojno zastavo dospel iz Old Pointa do voiginijske obali. Parnik je v višini Kanarskih otokov zaplenila neka nemška vojna ladja. »Appam« je imel ob svojem prihodu na krovu 425 oseb, med njimi 138 s kakih petih pred zaplembo »Appama« potopljenih angleških ladij.

S turških bojišč.

CARIGRAD, 1. (Agence Tel. Milli.) Glavni stan javlja: Kavkaška fronta: Sovražni bataljon, ki je napadel eno naših predstraž v središču, je bil odbit in je izgubil 200 mrtvih in ranjencev. Na ostalih frontah nič izpremenb.

Mobilizacija rezerv egipčanske armade.

BERN, 1. (Kor.) Posebna vest »Tempsa« iz Kaira pravi, da je vojni minister na prošnjo angleškega vrhovnega poveljstva predložil ministrskemu svetu predlogo glede mobilizacije vseh razredov rezerv egipčanske armade, izvzemši vladnih uradnikov.

Turški konzul iz Soluna izpuščen.

CARIGRAD, 1. (Kor.) Semkaj je prispelo poročilo, da so bili turški konzul in uradniki turškega konzulata v Solunu, ki so bili svoječasno odvedeni in arhivar turškega poslaništva v Parizu, zopet izpuščeni.

Samomor turškega prestolonaslednika.

CARIGRAD, 1. (Kor.) Agence tel. Milli poroča: Prestolonaslednik princ Jusuf Izedim efendi je danes ob ½8 zjutraj v svoji palači v Zingirli Köju vsled neke bolezni, na kateri je trpel že nekaj časa, izvršil samomor s tem, da si je prerezal žile na levi roki. Pokopan bo jutri zjutraj z običajnimi obredi v grobnico sultana Mahmuda v Stambulu. Zdravniški izvid, ki konstatira samomor, je podpisan od vseh carigrajskih zdravniških kapacitet.

Goremijkin odstavljen.

PETROGRAD, 1. (Kor.) Ministrski predsednik Goremijkin je iz zdravstvenih ozirov odpuščen in imenovan za njegovega naslednika član državnega sveta Stürmer.

BERLIN, 2. (Kor.) Vse časopisje naglaša, da ima padec Goremijkina le notranjepolitične vzroke in da ne bo imel na vnanjo politiko in nadaljevanje vojne nobenega vpliva. Novi ministrski predsednik Stürmer spada kljub nemškemu imenu med odločne sovražnike Nemčije.

Dr. Helfferich se vrnil v Berlin.

DUNAJ, 2. (Kor.) Nemški državni tajnik dr. Helfferich je včeraj odpotoval v Berlin.

Dopust ameriškega poslanika v Turčiji.

CARIGRAD, 1. (Kor.) Ameriški poslanik Morgenthan je šel na dopust in je odpotoval z balkanskim vlakom.

Železniška nesreča.

ST. DENIS, 1. (Kor.) Brzovlak iz Calaisa je na tukajšnjem kolodvoru skočil s tira. Par vozov je zgorelo. Štiri osebe so bile ubite in pet ranjenih.

Italija v zagati.

Da odnošaji med Italijo in drugimi ententnimi državami niso ravno najljubeznjivejši, je splošno znano in tudi splošno umevno, kajti Italija je v vsem svojem dosedanjem sodelovanju v svetovni vojni kazala edino le stremljenje po svojem lastnem dobičku in se ni dosti menila za splošne koristi entente. Da, z vso gotovostjo se sme celo trditi, da je ravno sebično italijansko postopanje v marsičem olajševalo centralnima vlastima dosego dosedanjih njenih političnih in militaričnih uspehov na Balkanu. Splošno je znano, da se je Italija vedno upirala željam Srbije po svobodni poti do Adrije, in prav tako je tudi znano, da je ravno odpor Italije bil ena glavnih ovir, da si ententa vse doslej še ni mogla zagotoviti sodelovanje Grške. Da Italija vse do zadnjega ni hotela sodelovati na Balkanu, izvzemši samo tamkaj, kjer gre predvsem samo za njene lastne koristi, je tudi očito. Po vsem tem je več kot umljivo, da ostale ententne vlasti niso ravno preveč zadovoljne z Italijo kot zaveznico, ki ne stori ničesar v korist zavezne splošnosti, in da se potem dogaja marsikaj, kar že kaže očitne znake nejevolje v ententi, če že ne kar naravnost znake represalij. Ententno časopisje je v zadnjem času začelo pisati proti Italiji v takem tonu, kakor ne bi bilo šlo več za zaveznico, temveč že skoraj za skupno stvar, če ne naravnost za sovražno vlast. Ravno tako pa seveda tudi ne molče v Italiji, kjer se kaže tudi čim dalje tem večja nevolja zlasti proti Angleški. Naj posnamemo iz tega medsebojnega boja nekaj najznačilnejših vesti.

Pred nekaj dnevi se je angleški pisatelj Bagot pritoževal v svojem dopisu listu »Giornale d' Italia«, da v Italiji vedno bolj narašča Nemcem prijazno gibanje in da ne samo tisoči prejšnjih nameščencev in zastopnikov nemških tvrdk, temveč tudi velik del duhovščine in katolikov, potem znatno število imovitih krogov, plemstva in učenjakov škili v Nemčijo in uganja protiangleško propagando. Bagot pozivlje italijansko vlada in časopisje, da naj energično zatreta ta na nevednost občinstva spekulirajoča nevarna stremljenja.

V obliki usodnega članka, ki je izšel tudi v »Giornale d' Italia« odgovarja na Bagotova izvajanja katoliški poslanec grof Soderini in sicer zelo drastično. Soderini pravi predvsem, da je, kakor znano, politična zveza nevzdržljiva, če je ne popolnjuje gospodarska zveza. Potem pa nadaljuje, da se italijanski narod spominja dobro, da tudi tedaj, ko je bila Italija še nevtralna in je s svojo nevtralnostjo ententi že storila velike usluge, ni bilo prostaštva, ki bi ga ne bilo ententno časopisje vrglo Italiji v obraz. Po sklenitvi zveze in napovedbi vojne pa se stvari, žal, niso zboljšale, nasprotno, zdi se celo, da je ententna politika, posebno na Balkanu, naperjena ravno proti Italiji. Italijanski narod se pač zato povprašuje več kot enkrat, ali sploh med Italijo in četverozvezo obstoja resnična skupnost interesov, kajti zdi se, da se njeni interesi vsako toliko žrtvujejo na žrtveniku starih sporov in ljubosumnosti.

Ravno tako piše tudi turinska »Stampa«, da v italijanskem parlamentarnem svetu vlada veliko ogorčenje proti oderuški Angleški, vendar pa da se upa, da se baronu Mayorju, prejšnjemu washingtonskemu veleposlaniku, ki je bil odposlan v London, posreči ublaženje stiske zaradi pomanjkanja premoga in preprečenje industrijske krize.

Razgovor »Secolovega« dopisnika z angleškim trgovinskim ministrom, v katerem je izjavil le-ta, da je malo upanja za znižanje strahotno visokih prevoznih stroškov je v Rimu napravil zelo neugoden vtisk. V Rimu so mnenja, da bi Angleška morala ravnati z Italijo kot zaveznico in ne drugače. Angleška da še vedno ne razume svojih dolžnosti napram zaveznikom. Vse rimsko časopisje je edino v odločnem, toda pametnem (!) protestu proti postopanju Angleške napram Italiji. Italija da ni storila prav, ko svojega sodelovanja v vojni ni obljubila pod primernimi pogoji. Italija in drugi zavezniki plačujejo Angleški davek, ki deloma pokriva angleške izgube za mornarico. Angleška obvladuje morje le zato, ker so zavezniki obkolili Nemčijo na suhem. Ko bi ne bilo tega, bi bila Nemčija napadla Anglijo na morju in njeni svetovni vladavini zadela strahovit udarec. In kaj bi postalo iz Angleške, ko bi se bile evropske sile razdelile drugače?

Na taka očitanja pač ni drugega pričakovati kot primeren odgovor z angleške strani. In ta odgovor je tudi že prišel. Iz Ženeve namreč poročajo, da so na Angleškem po zadnjem kronskem svetu prišli do prepričanja, da je treba izpregovoriti z Italijo najresnejšo besedo. Angleška vlada zahteva od Italije določno izjavo, ali hoče opustiti svoje dosedanje, le svoje lastne interese zasledujoče vojevanje in se priključiti skupnim vojnim smotrom. S to stvarjo je baje v zvezi tudi potovanje francoskega ministrskega predsednika Brianda v Rim in misli se, da je Grey naprosil francosko vlado, da v Rimu sporoči angleške zahteve. »Angleška je baje sklenila, da se v slučaju, če bi se Italija še nadalje upirala in se ne bi hotela ravnati po skupnih odredbah, nastopi z najstrožjimi represalijami, posebno v oskrbovanju s premogom.

Stvar je torej za Italijo precej resna in opasna, in to je tudi gotovo povod, da zadnje vesti iz Italije niso več tako samozavestne. Splošno se pozivlje vlada, naj stori svojo dolžnost in da naj se pojasni položaj Italije z zaveznikom v časopisju. »Corriere della Sera« pa je šel še dalje. List svetuje, da naj se vendar pojasni zaveznikom, kako pošteno da ravna Italija, kako dobro voljo da ima in kako velike so že njene žrtve za skupno stvar, in priporoča ta svet tako nujno, kot da bi bila edino le od izpolnitve tega nasveta odvisna življenje in smrt vsega italijanskega naroda. Obenem pa »Corriere della Sera«, in to prvič, svetuje vladi, da naj Italija napove vojno Nemčiji, da odvzame zaveznikom vsak dvom o italijanski odkritosrčnosti. Drugače pravi list, ostane Italija osamljena, čemur se je hotela izogniti in vsled česar je pričela vojno, ne pa da bi razširila svoje ozemlje.

Italija je, kakor je videti, zašla res v zagato, iz katere ne najde več izhoda. Doslej je pač še skušala uveljavljati svoje glavno načelo, načelo »svete sebičnosti«, toda kakor vse kaže, se mu bo morala odreči popolnoma, kajti drugače ostane res osamljena v svoji zagati, uničena politično, militarično in gospodarsko.

Njihovi dokazi — naši dokazi.

Praška »Bohemia« je priobčila vsebino razgovora z nekim odličnim nemškim agrarcem. Tam je rečeno z ozirom na dejstvo, da je sedaj tudi nemško veleposestvo izpopolnilo koncentracijo nemških strank na Češkem: »Prišlo je torej, česar smo vsi že davno pričakovali in morali pričakovati, da so se nam namreč kot neposredni soboritelji pridružili nemški veleposestniki, ki so nas vsikdar s svojim velikim vplivom in bogatimi izkustvi svojih voditeljev v vseh naših narodnih pogledih in željah podpirali na tak način, da smo jim dolžni hvaležnosti. To je pozdravljati s posebnim veseljem in najde najglasnejega in najhvaležnejega odmeva v najširših krogih nemške Češke. In še na nekaj bodi opozorjeno. Ako se nemški veleposestniki Češke, ki so vsikdar po pravici veljali kot **izkušeni zastopniki avstrijske državne misli**, pridružujejo ramo ob rami narodnim zastopnikom, da skupno žnjimi zastopajo narodne interese, **so s tem posvedočili na svečan način** — ako bi tega sploh še bilo treba — **da se interesi, ki jih branijo nemški narodni zastopniki, popolnoma krijejo z državnimi interesi.** To je dejstvo, ki izključa vsako krivo tolmačenje tudi na strani tistih, ki so dvomili na državni zvestobi Nemcev.«

Pa dobro! Ne oporekamo. Ne protivimo se trditvi, da so nemški veleposestniki na Češkem zvesti zastopniki avstrijske državne misli! Čim pa oni nemški agrarec to državljansko čednost nemških veleposestnikov postavlja kot premiso, da iz nje izvaja zaključek, ki naj bo v dokaz za državno zvestobo Nemcev, potem pa moramo že, vljudno sicer, ali najodločneje zahtevati, **da se iz enakih premis izvajajo enaki zaključki tudi za druge!** Kdo bi mogel tajiti, da češko konservativno plemstvo, da tisti Schwarzenbergi, Harrachi, Lobkovici, Schönborni, in kakor so že imena teh vršacev visoke, do najvišjih sfer segajoče aristokracije češke — da vsi ti nositelji sijajnih imen rodbin, ki so v vso zgodovino te države pisale najznameniteje strani, niso bili vsikdar najzvesteji nositelji državne misli?! In nositelji teh imen, vsi ti velikaši so vsikdar branili narodne pravice Čehov in podpirali ter podpirajo borbo narodnih zastopnikov čeških za uresničenje stremljenj naroda češkega. Premisa je torej pri češkem veleposestvu ista, kakor pri nemškem, in zato mora po isti logiki veljati isti zaključek tudi za češko stran: **da se interesi naroda češkega popolnoma krijejo z državnimi interesi!!**

In naj se nam ne očita neskromnosti, ali domišljavosti, ako to premiso in zaključek iz nje uveljavljamo tudi za naš mali in skromni narod slovenski. Nimamo sicer številnega in tako mogočnega plemstva. Smo revški poleg Čehov tudi v tem pogledu. Vendar je bilo v predustavni in ustavni dobi mož z zvenečimi imeni, znamenitih državnikov, ki so se oglašali tudi za nas in dokazovali toliko upravičenost naših narodnih stremljenj, kolikor tudi njihovo izvedljivost **tudi v interesu države.** Na začetku 70tih let, ko so divjali v državi silni politični, parlamentarni in narodni boji, je bil na čelu avstrijske vlade visok avstrijski aristokrat historično-slavnega imena, ki je ravno po svojem sijajno izkušenem patrijotizmu in zvestobi do državne misli užival toliko zaupanje na najvišjem mestu, kakor malo kateri

---

PODLISTEK

GREŠNICE.

Roman. — Francoski spisal Xavier de Montépin

Da bi se izognil prahu, je vozil voz po tlakovanem delu ceste in je ropotal tako zelo, da je bil popolnoma nemogoč pogovor med obema prijateljema in Brankadorko.

Le od časa do časa je pokazal Maurice svojo nestrpnost in bojazen s kratkim vzklikom, ki ga ni mogel zadušiti.

Ko je voz privozil do mosta, je obstal.

— Ali smo dospeli? — je vprašal Maurice.

— Še ne, — je odgovorila Brankadorka; — toda ostanek pota moramo iti peš, da ne zbudimo Leonida.

— Ali imamo še daleč?

— Kvečjemu deset minut.

Tircis in Brankadorka sta šla spredaj, Maurice in Karel pa za njima.

Deset minut še ni pošlo, ko je Tircis obstal in dejal:

— Tu smo torej!

Saintjaimska ograja je bila na levi, na desni pa se je videla majhna bela hišica, napol skrita pod vejami obilnega drevja, z živo mejo okrog in okrog.

Na vrt so vodila vrata ravno nasproti hišnih duri.

Maurice je poizkusil odpreti vrtna vrata.

Vrata so bila zaklenjena in se niso dala odpreti.

— Kaj naj storimo sedaj? — je vprašal Maurice.

— To je popolnoma enostavno, — je odgovoril Tircis, vtaknivši ključ v ključavnico; — vidite, saj gre brez težave.

Vrata so se v resnici odprla, ne da bi bila zaškripala.

Vsi štirje so vstopili na vrt.

Od ceste pa do hišice je bilo kvečjemu dvesto korakov.

Zelo lično napravljena fasada je kazala samo pritličje in eno nadstropje.

Skozi okna v pritličju je prihajala svetla, plapolajoča svetloba.

— Kaka luč pa je to? — je vprašala Brankadorka začudeno.

— O, meni se zdi, kaj je, — je odgovoril Tircis in se posmejal.

— Torej kaj?

— Zdi se mi, da kuhata punč, in stavil bi svojo glavo, da je tako.

— Kuhata, — je ponavljal Maurice, poudarjajoč to dvojino, — torej sta dva človeka v hiši?

— Galimand in Leonida, — je rekla Brankadorka; — toda ne vznemirjajte se zaradi Galimanda, ki se nahaja tu le v našem interesu. On mi je vendar izdal vso to spletko. Pojdimo dalje, če vam je ljubo.

Brankadorka je šla naprej in drugi so šli za njo.

Vsi štirje so stopili k onemu oknu, skozi katero je prihajala ona prej omenjena plapolajoča svetloba.

Sedaj so se mogli prepričati z lastnimi očmi, da se Tircis, ki je bil zelo izkušen v takih stvareh, ni motil prej, ko je rekel, da najbrž kuhata punč.

V sobi, ki je rabila za obednico, sta sedela Leonida in Galimand pri majhni mizici, na kateri je stala velika skleda, polna gorečega ruma, ki ga je Leonida mešal s kuhalnico.

Po štirih ali petih praznih steklenicah, ki so stale poleg sklede, se je dalo sklepati, da je bilo precej pijače v skledi.

Odbit kos sladkorja, iztisnjene citrone, zavojčki cimeta in nageljnovih glavic, vse to je kazalo, da sta si možakarja napravila punč najboljše vrste.

Od časa do časa je Leonida prenehal mešati in je zopet napolnil svoj in Galimandov kozarec.

Nato sta oba v enem dušku popila skoraj vrelo pijačo, kot da bi imela grla obbita z železno pločevino.

Leonida se je zdel že precej opit.

Njegovo bledo, velo lice z bakrenim nosom, osvetljeno po višnjevkastem plamenu gorečega punča, je kazalo skoraj satanski izraz.

Kedar ni pil, je pel na vse grlo:

»Oženil se je res
gospod de Franc-Boisy!
Oženil se je res
gospod de Franc-Boisy!

Premlado si je izbral
gospod de Franc-Boisy!
Premlado si je izbral,
Zato se je kesal!

pred njim. Bil je to grof Hohenwart. In ta mož, ta odlični državnik, ta zaupnik prejasne krone, **je bil celo parlamentarni voditelj slovenskim narodnim poslancem,** kar gotovo ne bi bil, če ne bi soglašal z njihovimi zahtevami, ali če bi celo sodil, da se njihove narodne aspiracije ne krijejo z interesi države, ali da jim celo nasprotujejo!

In ker ni tako sodil, je bil na strani našega naroda in njegovih pravic! To dejstvo iz zgodovine naših narodnih borb naglašamo danes posebno za — prihodnjo rabo!

Ali kronovine, ali narodi?

Pod oficijozno znamko, potom c. k. korespondenčnega urada, nam je bil doposlan komuniké o nedavnem posvetovanju parlamentarnega nemškega »Nationalverbanda«, vsebujoč program in zahteve te odločujoče nemške parlamentarne skupine. Zahteve so bile raznovrstne in posegajo na vsa polja javnega življenja: na državno - politično, narodno, specijalno jezikovno, socijalno gospodarsko in še posebej na vprašanje reforme naše notranje državne uprave, oziroma organizacije.

Mi smo poizkušali — seveda na rahlo, kakor zahtevajo sedanji časi in njihove razmere — reagirati na zahteve narodne, oziroma jezikovne naravi. Ni se nam posrečilo, cenzura je napravila črto črez.

Nu, nadejamo se, da smemo posneti, kar so pisali neovirano drugi listi o zahtevi reforme notranje organizacije v državi.

»Nationalverband« zahteva med drugim, naj se poleg državne reformira in izpopolni tudi **deželna avtonomija.** Je torej to zahteva, dotikajoča se vprašanja, ki je za avstrijske narode življenske važnosti in ki mu mi vedno obračamo svojo pozornost.

Socijalnodemokratična »Arbeiter Zeitung« je z ozirom na omenjeno zahtevo »Nationalverbanda« priobčila v svoji številki od 30. januarja obsežno, zelo interesantno razpravo, ki jo hočemo tu posneti in jo priporočamo v pazno čitanje, posebno zato, ker podkreplja naše stališče napram temu velevažnemu vprašanju.

Za državo so kronovine, srednja mesta uprave, od nekdaj v **zadrego** in ostanejo to, ker, žal, vise na trdnem sidru svojih **dolgov,** ki jih bo težko kdaj odpraviti. Za narode Avstrije pa, za vse brez izjeme, so naravnost v nesrečo.

Treba je enkrat naravnost izreči: veliki pretresljaji vse avstrijske politike, vsa naša beda, vse naše nezasluženo in čisto nepotrebno razkrivanje slabosti pred vsem političnim svetom, vse zastrupljanje našega javnega življenja, prihaja v zadnji vrsti iz tega vira. **Enostavno ni res, da narodi ne bi hoteli te države kot celote** in da bi ta država ne mogla na drugi strani — pa naj dela to tudi velikih skrbi — prenašati mnogonarodnostne sestave: **vojna je dokazala to popolnoma jasno.** Ali zadnja, najnotranjeja resnica vse avstrijske politike je, da ne morejo ne narodi, ne država brez neprestanega razdraževanja prenašati tako opremljene tvorbe, kakršnja je n. pr. češki deželni zbor. Več, nego žalostno je, da devetkratni modrijani Nationalverbanda ne razumejo tega, kar je sicer vsakdo v Avstriji razumel v tej vojni. Ni vzrok ne na državi, ne na narodih, ampak edino v teh deželnih ustavah, **da ne moremo najti zakona mirnega skupnega dela.**

To so bila zgodovinska ognjišča obstrukcije, taka so ostala do zadnjega mirovnega dne. Od tam se je razširil požar v parlament, od tam se je tu, ko je ugašal, na novo užigal.

Deželne ustave so prave kvariteljice političnega duha vseh narodov. Kjer kronovina daje kakemu narodu krajno premoč, ga slepi z možnostimi gospodstva, ki jih izven in v državni celoti nima, ga dela prevzetnega in mnogo zahtevajočega, in ga podžiga k prenapenjanju in prenapetosti; kjer pa kronovina potiska kak narod v manjšino, ga predmamlja neznosno brezupnost, ga dela istotako malodušnega, neznosljivega in nestrpnega, umetno ga pogarja v vlogo trajnega in breznadnega obupanca, da-si vse skupaj, kar je na deželni ustavi, ne pomenja nič odločilnega za njega obstanek. Kronovina je, ki zastruplja dušo narodov, ki jih meče sem in tja med gospodastva željnostjo in upornostjo. Po slučajih večinskih in manjšinskih razmer v kronovinah je bila omogočena, priporočana in izsiljena — **politika represalij!** Za vsako resnično ali le domenjeno nasilje v deželi se išče maščevanja v državnem zboru, za obstrukcijo se vrača obstrukcija; tako tekmujejo narodi v tem, **da ovirajo drug drugega,** pa če ima iti pri tem celota na kose! K tej kruti igri so dale začetek deželnozborske ustave.

Posredni vpliv kronovin **pokvarja velike narodne stranke** tudi za sodelovanje na državnih poslih. Kronovina trže narode, jih ne razcepija le v same odlomke, marveč odtuja tudi dele drugega od drugega in dela **narodno celoto nesposobno za delo.** Ker so nekateri deli lokalno »gospodujoči«, drugi pa »zatirana manjšina«, vsak do drugačne stopnje (in za kake malenkosti gre včasih pri tem!), je vedno en del naroda »gospodujoči zistem« **je naroč vedno s pol srca v vladi in s pol izven nje in proti njej!** Ker pa se ob enem v parlamentu izpostavlja splošno, resnično in pravo razmerje moči od naroda do naroda, in je povsem drugače urejeno, in ker vlada večjezične države ne more biti nikdar z enim, ali proti kakemu drugemu narodu — kar se v kronovini povsem drugače kaže —, pa ne more gospodujočim večinam nikdar dovoli storiti, kar pa je zatiranim manjšinam vedno še preveč. Tako **izgublja vlada zaupanje vseh,** kajti vsi so **razvajeni v nezaupljivosti radi razmerja v močeh,** ki se jim le dozdeva, ki ga pa v **velikem ni!**

(Pride še.)

Poziv.

C. kr. poljedelsko ministrstvo se obrača na domoljubni čut prebivalstva Avstrije, pozivajoč, da se v širokem obsegu organizira zbiranje živalskih kosti, odpadkov domačega gospodarstva, ker se tako more preskrbeti za potrebe poljedelstva večja množina fosfatov, ki so največje važnosti za obdelovanje in pognojevanje zemljišč v sedanjih razmerah.

Kdor bo uspešno sodeloval za dober izid tega zbiranja, bo koristil sebi in državi in stori res domoljubno delo, ker bo pomagal v boju proti našim sovražnikom, ki se zaman prizadevajo, da bi nas sestradali.

Da se zadosti želji ministrstva, poziva mestni magistrat vse družine, naj zbirajo živalske kosti in druge odpadke domačega gospodarstva, in naj opozore potem mestne smetičarje, ki izpraznjujejo smetišnjce, da sprejmejo zbrane kosti.

Da bo to zbiranje tem uspešneje, je odredil cesarski komisar, da se izkupiček za prodane kosti uporabi v prid poljedelski koloniji za tržaške invalide, ki se namerava ustanoviti.

Trst, 2. februarja 1916.

Mestni magistrat.

Domače vesti.

Cenzurne razmere v Trstu

Priznavamo prav radi, da je v tako eksponiranem kraju, kot je Trst, res treba državnim organom posebne pažnje nad dogodki v javnosti, da je tu treba posebno pazljivo gledati na to, da ne prihajajo v svet stvari, ki bi mogle odkrivati potrebno tajnost vojaških operacij, ki bi mogle na kak drug način ogroževati državne koristi, ki bi morda po nepotrebnem razburjale ljudstvo itd.:

Naš list, sedaj edini slovenski list na Primorskem, je takorekoč uradno glasilo vseh primorskih državnih in avtonomnih oblasti in marsikedaj se dogaja, da zavzemajo taka uradna obvestila in naznanila skoraj polovico lista, ki je moral zaradi neugodnih prometnih in proizvajalnih razmer pri nabavi papirja skrčiti svojo vsebino na polovico. Gotovo so taka naznanila nujno potrebna; vendar pa za širše občinstvo niso tako zanimiva kot pa podrobnejša poročila o vojnih in drugih dogodkih, ki jih drugi listi v drugih razmerah priobčujejo lahko v obsežni meri, dočim pa mi nimamo zanje prostora. Zato pa tudi naše občinstvo rajši sega po izventržaških, zlasti ljubljanskih slovenskih listih

•

Kaj je z užigalicami družbe sv. Cirila in Metoda? Taka vprašanja nam prihajajo, ustmeno ali pismeno, skoro sleherni dan iz krogov razprodajalcev in občinstva. Naglašajo, da so čitali v ljubljanskih listih že pred dobrim mesecem, da so nove užigalice, oziroma v škatljah z novo etiketo že izšle, ali v Trst da še niso dospele. Ne morejo si razlagati vzroka temu: ali je v Ljubljani, ali v Trstu? Jeze se, ker prejšnjih ni dobiti več, novih pa tudi ne! In vendar je ravno v Trstu ljudi, ki bi radi vsaj v tej obliki podpirali družbo v teh tudi zanjo hudih časih, ko jej izostajajo drugi dohodki! Naprošeni v to se obračamo torej do slavnega glavnega vodstva s prošnjo, da naj ukrene potrebno, da dobimo v Trstu užigalice, in če je tu kaka zapreka, da se ta hitro odpravi! Korist družbe ne sme trpeti bodi komurkoli na ljubo!

Zanimiva reminiscenca. V svojem članku o sprejemu poklonstvene deputacije iz Dalmacije pri cesarju citira „Narodni list" pozdrav, ko ga je naslovil ta list na našega vladarja, ki je v letu 1875 njegovo Veličanstvo prvikrat stopilo na tla Dalmacije: „Od Vina do Biograda, od Knina do Šibenika, od Trogira do Splita, od Dubrovnika do Kotora; na Velebit, in na Blokovo in na Lovčen glej — Tebe, kralja, spremljajo povsodi spomini zborov, slav, borb naših stoletnih. Nikjer je ni tu neposvečene stopnje. Nikjer tu tujinščine nepremagane, ali neprebavljene! Kralj! Evo Ti poklona src in desnice nase; a ti nam ne krati pravice in zemlje očetov naših! Srca naša so Ti odprta; pripravljene so Ti desnice naše!"

Raznim „kritikom" v album piše puljski „Hrvatski List": So ljudje, ki iz dolgega časa ali iz drugega razloga, iščejo dlako v jajcu pri vsaki stvari, pa naj je še tako plemenita in nesebična. Vsako novo podjetje, vsaka nova namera, celo nedolžna veselica, naleta pri gotovi gospodi na prigovore; njihovo ojstro oko zapaža pogreške, nedostatke in pomanjkljivosti, ki ne bi nič motile navadnih smrtnikov. Ali seveda! Ti ali oni sicer ne bi bili to, kar so, ako ne bi prešetali vsake malenkosti; oni drugi pa, ki jih rešetajo, delajo resno, delajo resno, delajo po svojih močeh, sposobnostih in sredstvih, da izpopolnjujejo vsaj to, kar bi morali drugi storiti. Lahko je prigovarjati in kritizirati, ali težko je delati!.... Ne velja samo za Pulo.

S severovzhodnega bojišča smo dobili naslednje poročilo: Zimski čas imamo. Sredi meseca prosinca se nahajamo, in vendar sta nam sneg in veliki mraz nepoznana. Poznane so nam pa vsakdanje bitke, ki se vrše v teh krasnih solnčnih dnevih. 19. dan prosinca ostane v spominu marsikataeremu vojaku, ki se je bojeval na tukajšnjem bojišču. Pri Grodku ni bilo take strašne kanonade, kakršna je bila ta dan tukaj. Rusi so hoteli na vsak način zavzeti naše postojanke. Okrog 2 zjutraj so začeli streljati z artiljerijo vseh kalibrov, ter so neprenehoma streljali do večera. Tisoče granat in šrapnelov so nam poslali. Oblaki dima, pomešani s prstjo so se valili visoko v zraku, ter zakrivali solnce. Zemlja se je obračala in tresla od groznih udarcev granat. Bilo je tako, kakor, da nas bi hotela požreti. Okoli poldneva smo dobili ukaz, da vržemo Ruse iz enega dela jarka. Posrečilo se jim je, da so ga zavzeli predpoldne, ampak samo za nekaj ur. Zapustili smo našo rezervno pozicijo ter se razšli v rojno črto. Ruska artiljerija nas je hotela zasuti z granatami in šrapneli. Srečno smo pridirjali na določeno mesto. Zravnali smo se v nekem jarku na naskok. Naposled je prišel ukaz za naskok, beseda, ki strese človeka za trenutek. Skočili smo naprej in se vrgli na Ruse, ki so prestrašeno metali iz rok puške in ročne granate. Vdali so se in spravili smo jih na varno. Kaj se je vse videlo v jarku, si je lahko misliti, a opisati se ne da. Ponoči je bilo precej mirno. Polna luna je plavala nad bojiščem in porogljivo zrla na grozne prizore. Slišati je bilo stokanje ranjencev in rezke ukaze moža do moža: Pazite na ospredje! Na vse zgodaj smo bili zamenjani. Prvo vprašanje je bilo, kako je z znanci in prijatelji, kdo je ranjen, kdo je padel itd. Veselo nam je pritekel nasproti prijatelj ter nam stiskal roke. Bil je v času bitke v bližnji vasi na straži. Pravil nam je da je ves dan gledal na bojišče, ter razburjen opazoval vročo bitko. »Mislil sem«, je dejal, »da ste vsi že pokopani. Gledal sem, kako se je zemlja preobračala in kako so se valovi črnega dima valili v zraku. Sedaj smo pa tu še vedno zdrave kože.« Solze so nam padale iz motnih oči, ne vem ali od razburjenosti, ali pa od veselja, da je naša prijateljska četvorica zopet skupaj. V tej bitki je padel junaške smrti tudi četovodja Avgust Radovič iz Trsta, bivši član pevskega društva »Trst«. Pokojnik je bil zaveden sin svojega naroda. Žalostni smo sprejeli to vest, v zavesti, da so tržaški Slovenci izgubili žnjim vrlega društvenika. Naše globoko sožalje žalujoči družini.

V nadi, da po možnosti objavite to poročilo, Vas iskreno pozdravljam Vaš rojak iz Nabrežine četovodja Lambert Pertot.

•

Med dvema Kraševkama. »Cara Zia e.... Gifacio šapere Kestago Bene in e fijoj Milej grazije dela sua Kartolina gifacio šapere.... noze an kora venuto aj promešo Cara.... Lami mandi pur La Bluža Kvando Kelavel prima kelamanda prima la Ričeve Šoldi Minošo Koža voldir di.... adešo nemeno nomi skrive Cara.... še že pošibile Lamandi tudi due gimando Šoldi si me Cara Zia. Mirikdordero dilej Cara Mia Ma no pošo Kuši prešto Prer Marzio špeta Pronto Kvando vin.... e lora vado Šola Mia.... e šuo fijoco Žetanto grando e grašo e tanto Beni Kamina ga Kavej Bjondi e oči neri Kara Zia e.... tanti Saluti....«

Tako si pišeta dve slovenski Kraševki, kakor smo se prepričali iz neke dopisnice in sramotite ne le svoje slovensko rojstvo, ampak tudi lepi — italijanski jezik! In vsak pošten Slovenec se ju sramuje, a vsak pameten Italijan se jima — smeje. Ali ne bi človek lopnil z loparjem po takih ljudeh?!

Z jugozapadnega bojišča smo prejeli: Sedaj smo bili v ozadju, da smo si zdravili zamrznjene roke in noge še od lanskega leta meseca novembra in decembra, ko smo prestajali hud mraz v visokih snežnikih, ki jim visočina meri nad 2000 metrov. Sedaj pa smo zopet šli v prejšnje postojanke in se nam še precej dobro godi.

Med došlimi je mož, ki so bili že več časa na goriški fronti. Pripovedujejo zelo zanimivih stvari iz krajev, ki so v italijanskih rokah. Tako tudi o mojem rojstnem kraju. Žalostno, ali to nič ne de. Poguma nismo izgubili, ker smo uverjeni, da se zopet vse predrugači, ker bo Lah gotovo končno temeljito tepen in poražen. Gospod urednik! Verujte, da je krasno vreme v tem času v teh visokih hribih občudovanja vredno. Solnce nas včasih ogreva kot v pomladanskem času. Solnčimo se na — snegu, ki leži metre visoko. Kratkočasimo se z raznim pripovedovanjem drug drugemu. Ljubeče soproge nam pošiljajo zavoje z jedili, cigaretami, gorkim perilom, in pa poljubov in pozdravov. Došle stvari delimo lepo med seboj. Znanci in prijatelji se nas spominjajo in nas vabijo na skorajšnje srečno svidenje. Mi pa si v zakopih mislimo: vrnemo se že zopet, ko zavratnega sovražnika še temeljiteje nabijemo. Dan na dan opazujemo naše zrakoplove, kako jih Italijani obstreljujejo. Tako tudi nas, ali brez posebnih uspehov. Na vse zadnje pak — prepevamo. Ker pa nas je tu različnih narodnosti, smo si ad hoc zložili pesem z besedilom — v več jezikih. Oprostite slabi pisavi, ker tu v zakopu ni ne mize, ne stolice, ne tinte, ne peresa, ne luči. Pač pa imamo dovolj municije. Nastanišče nam je sijajno osvitljeno z lepim debelim ledom in pokrito s čistim belim snegom. Seveda se naleze kdo tu pa tam tudi — revmatizma. Za sedaj pošiljamo prav prisrčne pozdrave Vam, g. urednik, in prijateljem in znancem, ki se nas spominjajo. Bog daj kmalu lepe zmage in srečnega svidenja. Doli s sovražnikom! Živela naša lepa domovina! Josip Zuljan, c. in kr. črnovojniški pehotni bataljon vojna pošta 603.

Rojanska podružnica CMD priredi dne 6. februarja ob 4 pop. v dvorani »Konsumnega društva« v Rojanu veselico v prid podružnici s sledečim sporedom: 1. D. Jenko: Na tujih tleh, dvospev s spremljevanjem glasovirja. 2. S. Gregorčič: Soči, deklamacija. 3. E. Adamič: a) Glejte, že solnce zahaja, b) Uspavanka, c) Tepežnica (solopetje s spremljevanjem glasovirja). 4. I. Krilna: Mati, deklamacija. 5. Slovenske narodne: a) Škrjanček poje, žvrgoli, b) Barčica, c) Gozdič je že zelen (dvoglasno). 6. Palčki: otroška igra s petjem. Spored izvajajo učenke CM dekliške šole na Acquedottu. Vstopnina 50 vin., sedeži 20 vin. — Z ozirom na narodni namen prireditve je pričakovati obilne udeležbe.

Podružnica CMD v Vrdelci priredi v nedeljo, 6. t. m., veselico in družinski večer, kateri obeta mnogo zabave. Zato opozarjamo že danes vse znance in prijatelje, da se udeleže te prireditve.

Prejemki prodajališč aprovizacijske komisije.

Osrednji urad prodajališč aprovizacijske komisije naznanja, da so imela prodajališča od 24. januarja do inkluzivno 30. januarja 1916 naslednje prejemke:

Št.	1 v ul. Madonna del mare	K	11.445·55
„	2 v šoli na trgu Rosario	K	8.216·10
„	3 v ul. delle Poste št. 14	K	10.014·88
„	4 v šoli v ul. Rossini	K	5.150·96
„	5 v ul. Bachi 8	K	8.140·02
„	6 v ul. Acquedotto št. 38	K	5.376·60
„	7 v šoli v ul. Parini 8	K	14·343·66
„	8 v šoli v ul. Donadoni	K	11·069·50
„	9 v zabavišču v Škednju	K	11·384·40
„	10 v ul. Giulia 35	K	6·535·58
„	11 v zabavišču v Škednju	K	4·879·—
„	12 pri „Tirolcu" Sv. M. M. Zg.	K	4·896·80
„	13 pri Miklavcu Sv. M. M. Sp.	K	3.092·85
„	14 pri Sv. Ivanu	K	4.348·43
„	15 v Rojanu	K	5.341·37
„	16 v Barkovljah	K	3.723·18
		Skupaj K	117.958·88

Darovi.

Za moško podružnico CMD v Trstu pripel g. notar v kavarni »Balkan« 7·20 K. Denar hrani uprava.

Tonče Lenasi iz Fazane poslal za moško podružnico 10 K. Denar hrani uprava.

Darovi za vojne slepce, došli c. kr. namestništvenemu predsedništvu: Nikolaj A. Gavas K 50, don Gršković, katehet v Krku K 20, Peter Vidali v Piranu K 20, družina Gerosa v Kopru K 4. — Skupaj K 94.

Vesti iz Goriške.

Komen, 31. januarja 1916. († Andrej Štrekelj) Tukaj je umrl g. Andrej Štrekelj v visoki starosti 82 let. Bil je posestnik, dober in pošten mož. Sirše naše občinstvo pozna zlasti njegove sinove, ki so: Alojz Štrekelj, vinarski nadzornik v Dalmaciji, Leopold Štrekelj, trgovec v Trstu, Albin Štrekelj, šolski voditelj in župan v Škocijanu in Jos p Štrekelj, šolski voditelj v Komnu. — Ranjki Andrej Štrekelj je bil mož stare kraške korenine in je imel svoječasno veliko skrb, da je svoje sinove dobro izšolal, da sedaj v uglednih službah služijo državi in narodu. Da je bil priljubljen, svedočil je danes (31. jan.) njegov pogreb, ki je bil z ozirom na vojni čas, jako častен. Naj blagi mož mirno počiva v domači zemlji! Užaloščenim rodbinam pa naše najglobje sožalje!

MALI OGLASI.

Hišica z 3 prostori se išče blizu Rojana v najem. Ponudbe pod „1916" na Ins. odd. Edinosti. 51

Milo za pranje, sveče in sardine v škatljah proda se po nizki ceni v skladišču ulica Vienna štev. 4. 52

Trgovci in prekupovalci. Vojni „kremni zvezki", nepokvarljivo fino pecivo nudi hiter in dober zaslužek, Karton z 36, 72 ali 144 kosi K 4. Razpošilja naj. manj 3 kartone. BRANDT, Ljubljana pošta 7. 41

Proda se dobroidoča, že 26 let stara prodajalna jestvin. Naslov pove Ins. odd. Edinosti pod št. 48. 48

Potrebna je gospodinja za majhno župnišče na deželi. Ponudbe na Inser. odd. Edinosti pod „Gospodinja". 46

Pridno pošteno dekle, z večletno prakso išče službe z stanovanjem in hrano v kaki tobakarni ali trgovini. Ponudbe pod „1916" na Ins. oddelek Edinosti. 44

Zlato, srebro, briljante kupuje in prodaja nova zlatarnica in urarnica Mihael Zitrin, Corso 47. 20

Fotograf Anton Jerkič posluje zopet v svojem ateljeju v Trstu, Via delle Poste štev. 10. 2466

Kupujem žaklje vsake vrste. Jakob Margonul. Solitario št. 21 (pri mestni bolnišnici) 23

Potrtim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naša ljubljena mati in sestra gospa

Antonija vdova Blokar

danes po dolgi in mučni bolezni v Gospodu preminula.

Pogreb predrage pokojnice se bo vršil danes, v četrtek 3. t. m. ob 2½ popoldne iz hiše žalosti štev. 631 Vrielis (Rojan).

ROJAN, dne 1. februarja 1916.

Novo pogrebno podjetje, Corso 47.

Umetni zobje

z in brez čeljusti, zlate krone in obrobki

VILJEM TUSCHER

konces. zobotehnik

TRST, ul. Caserma št. 13, II. n.

Ordinira od 9 zjutraj do 6 zvečer.

ZOBOZDRAVNIK

Dr. J. Čermák

se je preselil in ordinira sedaj v Trstu, ul. Poste vecchie 12, vogal ulice delle Poste.

Izdiranje zobov brez bolečine. Plombiranje.

UMETNI ZOBJE.

NOVO POGREBNO PODJETJE - TRST

CORSO 47 (pri trgu della Legna) Telefon 10-02).

Prevoz mrličev v tu- in inozemstvo. Vrši vsakovrstne pogrebe z najnovejšo moderno upravo. Zaloga vseh mrliških predmetov. - Nočna inšpekcija v lastnih prostorih zaloge, ulica Tesa štev. 31. Telefon 14-02.

Zastopstva s prodajo mrliških predmetov: Na Opčinah, v Nabrežini pri Orehu (Neghere.) - Točna postrežba. Cene zmerne.

Podjetnik in upravitelj H. STIBIEL.

Schichtov pralni prašek „Ženska hvala"

Dobiva se povsod!

Schichtovo perilo — Vojno perilo

Cenejši in najboljši način pranja:

Zamoči perilo nekoliko ur ali preko noči s pralnim praškom „Ženska hvala". Peri torej dalje kakor navadno. Samo malo mila — najboljše Schichtovo milo znamka „Jelen" — je še potrebno, da se dobi najlepše perilo.

Prihrani delo, čas, denar in milo.

Ominol je najboljše sredstvo za čiščenje rok, v kuhinji in v hiši.

Schichtov pralni prašek „Ženska hvala"

Dobiva se povsod!